

„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó, Seregek URa! Sívárogo, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez.” (Zsoltárok 84,2-3)

Közel 8 hete vagyunk itthon. Belegondolni is furcsa, hogy milyen hosszú idő ez! Minden átalakult. Alkalmazkodtunk egy újfajta életstílushoz, munka- és tanulásrendhez, digitális kapcsolattartáshoz. Van, hogy ki vagyunk békülve vele, van, hogy csak a változással járó veszteségek nehézségeit, kihívásait látjuk. Sívárgunk.

Sívárogni. Milyen szép szó! Már korábban is többször elmerengtem rajta ezt a zsoltárt olvasva. Szép a hangzása, a lejtése, kifejezi a mögötte lévő tartalmat. Igazi tartalmat azonban az elmúlt héten nyert a számomra. Mégpedig akkor, amikor a ballagás alkalmával néztem a kisfilmben az iskolánk üres folyóit, termeit, és közben ott ültem a Nagytemplom idegenül üres padosrai között. Vágytam a zsivaly után, a mosolyokat látni, hiányoztak a reggeli „áldás békeségek” a folyókat nézve, és a kollégáim léptei a tanári ajtaját látva, sőt már egy-két diák a nemtörődöm figyelmetlensége is hiányzott! Sívárgott a szívem az iskolai élet, a diákok és kollégák után. Hiába a szép emlékek, a találkozás hiánya kongón fájó érzés!

Abban az időben, amikor ez a zsoltár született nem az iskola után sívárogtak az emberek, hanem a templom után. Nem volt ugyanis, csupán egyetlen templom:

Jeruzsálemben. Ez volt az a hely, amely összekötötte Isten népének gyermekeit. Ide az ünnepekkor, aki csak tehette elzarándokolt, hogy együtt lehessen másokkal, hallhassa Isten törvényét, amelyet felolvastak, részt vegyen az áldozatbemutatáson évente legalább egyszer.

Mentek emlékezve hatalmas tetteire, szabadítására, megvallva, hogy kinek is ismerik Őt, dicsőítve a nevét.

Fontos volt ez, hiszen ez volt a találkozási lehetőség Vele, mert bár az Úr maga a mennyben lakozik, neve azonban a jeruzsálemi templomban, tehát ha odamentek, Vele találkozhattak. A jeruzsálemi templom egész épületkomplexum volt. Több udvaron keresztül lehetett bejutni a templomba magába, ahová csak a papok léphettek be.

Fontos szerepe volt a külső udvarnak, a pogányokénak. Ha valaki valahol a világban hallott Izráel Istenéről, és vágy támadt a szívében, hogy megismerje, akkor ide jöhetett el. Bentebb ugyan nem mehetett a szent templomba, de már itt is hallhatott az Úrról, mivel időnként ott is felolvastak Tórából, a Mózes öt könyvéből. Ez volt az a hely, ahol csend volt, tanulhatott imádságokat, és kiönthette a szívét az Úrnak.

Nem volt véletlen az, hogy egykor Dávid mindent megtett, hogy megépíthesse az első templomot, amelyet végül a fia, Salamon építtetett meg, mert neki engedte meg az Úr. Később a nép abban a tévhitbe élt, hogy a templomban lakó Úr majd megvédi őket a babiloniaktól. A próféták szava azonban beteljesedett, és bizony az épület porig romboltatott.

A fogság után azonban a nép újra felépítette. Nagy dolog volt elmenni a templomba! Hatalmas áldozatokat hozott sok család, hogy időről időre láthassa falait, részt vehessen az ottani szertartásokon. Voltak, akik heteket utaztak, távoli vidékekről gyalog, vagy számárháton, akár pici gyermekekkel. Ma is nehezen indulunk el egy nagyobb útra, hát még akkor! Nem volt azonban drága semmilyen áldozat, csak hogy ott lehessenek udvaraiban! Összekötötte őket e hely elsősorban Istennel, de egymással is! Nincs ez másként ma sem, hiszen a Sirató Fal, a templom egyetlen megmaradt fala ma is összeköti a zsidó népet, legyenek, éljenek bárhol a világban.

A zsoltáros maga is egy utazó, aki a templomhoz utazik, valószínűleg a sátoros ünnepre. Különleges kiváltság a számára, hogy ott lehet, hogy részese lehet az eseményeknek.

Messziről zarándokolhatott ő is, mert hallatlanul vágyakozik, sőt mi több sóvárog a templom után! Ott lenni, ott lakni, ahogy a papok és lévíták teheték csak meg, mindig közel az Úrhoz. Vagy épp mint a kis madarak, akik be-beröppennek, a repedésekben akár fészket is rakhatnak.

Miközben a zsoltár szavait olvastam a héten, elgondolkoztam, hogy mi vajon vágyunk-e így az Istennel való közösség után? Egymás után, a társaink után, az iskolai élet forgataga után vágyakozunk, sőt sóvárgunk. No de Isten után? Zárva az Oratórium, a Nagytemplom és vasárnap istentisztelekre sem mehetünk. Mindezek ellenére ott van-e az életünkben a karantén idején, mint egy láthatatlan barát? Neki vajon ajtót nyitunk-e, vagy úgy vagyunk vele, hogy Őt is az iskola falai között hagyunk bezárva? Beszélgetünk-e vele imádságban? Kérdezzük-e az akaratát, kérjük-e az erejét, amikor mindenkől elégünk van már? Engedjük-e, hogy jelenléte hatással legyen az életünkre, szeretteinkkel való összezárt-kapcsolatunkra?

Fontos kérdés ez, mert Ő sóvárogva vár ránk! A Szentírás egész története Isten azon vágyáról szól, hogy kapcsolatban szeretne velünk lenni. Ránk vár. Nem bizonygat, nem győzköd. De megmutatta, hogy mit jelent az Ő jelenléte, mit jelent az Ő alkotásának lenni, az Ő alkotásában, a világban élni. Mit jelent megszületni, élni és meghalni értünk. Ő vár ránk, hogy betölthessen bennünket, hogy megleveníthessen. Folyamatosan jönni akar hozzánk, nem csupán az iskolában, az áhítatokon, preceseiken, vagy ünnepekkor. Ahogy életünk minden percénél jelen volt eddig is észrevétlen, úgy arra vár sóvárogva, hogy mi is tudatosan vágyjunk arra, hogy vele éljük meg azt, amikor könnyeink potyognak a sírástól, vagy épp a nevetéstől. Jelen akar lenni a küzdelmeinkben, a kudarcainkban és sikerinkben, hogy tőle vegyük a mélységet, és a magasságot is az életünkben. Nem csupán mint passzív mellékszereplő akar lenni a hétköznapijainkban, mint egy elfelejtett, félretett régi emlék, vagy könyv, hanem valóságosan részese az életünknek. Hatni akar ránk. Lakozást akar venni az érzelmeinkben, tetteinkben, döntéseinkben, gondolatainkban, ahogyan egykor a nép között a templomban tette, hogy a mi szavaink is lehessenek a zsoltáros gondolatai: „*Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol.*”. Ámen.

(Berényiné Csinády Melinda)

(Képek forrása: www.drkg.hu, <https://battyak.blog.hu>)